

Əntiqə Rəşid

I hissə

Bu gündən başlayaraq, Vətən Müharibəsində gördüyüm ən xırda depalları belə unutmadan xatirələrimi yazacağam... Uzaq zaman deyil... Şahidlərimin hamısı sağdı. Onların şahidliyi ilə 10 noyabra qədər silsilə yazımı oxuyarsınız! Yazılarım da başlıqlar dəyişsə də silsilənin adı "Sevgilim Vətən!" olacaq

Tale yazım

Mən qarabağlıyam! Qafqazın Xorasması deyilən Ağdam rayonundan, Baş Qərvənd kəndindən... Uşaqlığım, yeniyetməliyim, ilk gənclik çağım orda keçib. 1989-cu ildə Bərdə Kənd Təsərrüfatı Texnikumunun tələbəsi olanda Azərbaycanı ağışına almış mitinqlərə qatıldım. Sovet imperiyasından qurtulmaq üçün mücadilə edənlərin sırasına girdim! Ruhumda imperializmə qarşı bir nifrət vardı, onu meydanlarda "rədd olsun imperializm, rədd olsun əsarət" deyə bağıranda sakitləşirdim... Qarabağımıza uzanan naməhrəm əllər - erməni-rus birləşməsinə etiraz edirdim...

1990-cı il yanvar hadisələrində həyatımın ən böyük faciəsinə şahid oldum! Sovet rejimi, işğalçı rus əsgəri neç bir səbəb göstərmədən xalqımı kütləvi olaraq qətlinə fərman verdi, ağır artilleriyadan - tanklardan atəş açaraq, tirtilları altına salaraq məhv edirdi.. Yaşadığım ilk böyük faciə..

Amma bilmirdim ki, qarşıda ondan da qanlı olaylara şahid olacağam, ondan da böyük dəhşətlər görecəyəm...

Ağdam Qarabağın mərkəzi idi. Torpağımızda, Azərbaycanın ürəyinin başı olan Qarabağımızda yaşamağa yer verdiyimiz nankor ermənilər Xocalıda, Kərkicahanda, Qaradağlıda, Bəşlibəldə faciələr, soyqırım, yerli əhaliyə dəhşətlər yaşadanda düşməndən qaçan soydaşlarımız Ağdama pənah gətirirdilər və o vaxt soydaşlarımızın başına gələn faciələri ələcsiz göz yaşları ilə yaşadım. Bir də

Nifrət etdiyim qədər sevdiyim müharibə!

kəndimizdən müharibəyə qələbə əzmi ilə gedən gənclərin tabutda qayıtmağı asta-asta anladır, yaşadırdı mənə müharibənin nə olduğunu.

Havadarlarının köməkliliyi ilə Ağdamı da, bizim balaca kəndimizi də ağır artilleriyadan atəş tutan erməni artıq rayonumuzun 2-3 km-də hazır dayanmışdı... Düz 1992-ci ilin sentyabrından rayonumuzun mərkəzi də, digər kəndlərimiz də intensiv atəşlərə hədəf olurdu. Atəş zamanı zirzəmilərdə gizlənirdik atəş dayanandan sonra çıxıb camaat olaraq bir-birimiz axtarırdıq, macal tapıb gizlənmə bilməyənlərin, atəş altında parça-tikə olanların hissələrini bir yerə yığırdıq. Elə olurdu ki, parçalanmış bədənin bəzi əzalarını ağacların budaqlarında ilişib qaldığını 4-5 gündən sonra fərq edirdik... Ağlaya - ağlaya onu ağacdan endirmək, harasa bir yerə basdırmaq da yazılmışdı o vaxt ki, gəncliyimə alına.

Kəndimizə hüzn, ümitsizlik, göz yaşları, hər kəsin qəlbinə isə düşməne qarşı nifrət hakim olmuşdu. 1994-cü ilin 26 aprelində bizim kəndimizdə işğal olundu, igidlərimiz şəhid, günahsız qız-gəlinlər, xəstə, yaşlı adamların bir çoxu mərmilərin qurbanı oldu, camaatımız pərən-pərən düşdü. Əvvəllər Cəfərin batalyonunda fəaliyyət göstərən döyüşçü qardaşım, evimizin yeganə çirağı ordudan tərxis olandan sonra yol qəzasında faciəli şəkildə həlak oldu.

Kəndimizi ermənilər işğal etməsəydi qardaşımın da, mənim də atamın işi vardı, çörəyi vardı. Köçkünçülkdə ailəmizə çörək qazanaq üçün yola çıxmışdı.

23 yaşı vardı qardaşımın və atam o dərddə dözmədi, xəstə düşdü, bir müddət sonra isə.. sizlərə ömür... Müharibə məni qardaşsız, atasız buraxdı. Bacım, anam, mən... müharibənin döyüdü bir ailə..

Bax, elə o illərdən, daha dəqiq 1989-cu ildən içimdə düşməne qarşı bir nifrət alovlandı. Qarşısızalmaz nifrət! Düz 30 il o nifrət məni korukorun, zərrə -zərrə yandırır yazıxıb. 1989-cu ildən bu gün kü günə qədər elə hey gördüyüm, şahidi oldu-

ğum faciələri qələmə alıram... Ömrümü yurdumun gözəlliklərini vəsf etməyə, eyni zamanda onun yaralarını, faciələrini, itkilərini, dərini, kədərini, şəhidini, yaralı əsgərini, dərli köçkünü, evinə dönmək arzusu ilə qərbləkdə can vermək istəməyən yaşlısının-qocasının son kəlmələrini düz 30 ildir göz yaşla yazıram... Bitmir ki, bitmir.

2018-cu il sosial şəbəkədə paylaşımım: Ən böyük arzum müharibə olsun istəyirəm. Top - alazan atmaqdan başım çıxmır, amma kazarma süpürərəm, əsgərlərimizin paltarın yuyaram, yaralılara qulluq olaram... Nolar müharibə qərarı verir.

2019-cu il sosial şəbəkədə paylaşımım: Mən kəndimizi istəyirəm, evimizi istəyirəm, həyatımızdəki tut ağacının altını istəyirəm. Atam, dayım, əmim kimi qərbləkdə ölmək istəmirəm, öz evimizdə ölmək istəyirəm, verir mənim kəndimi

2020-ci ilin yayı: Səfərbərlik və Hərbi Xidmətə Çağırış üzrə Dövlət Xidmətinə könüllü yazıldım. İçimdəki alovu söndürməyə məqam gözləyirdim. Göydə Allah yerdə Ali Baş Komandan o məqamı mənə verdi.

27 sentyabr bazar günü - artıq Vətən uğrunda müqəddəs müharibə başlamışdı. Həmin gün bir təhər, ürək çirpintiri ilə evdə var-gəl etməklə, yumruğumu divara vurmaqla keçirdim.. Amma yol çantamı yığıb hazırlamağı unutmadım. Səhər tezdən iş yerimə, fəaliyyət göstərdiyim "Ədalət" qəzetinə getdim. Bir başa qəzetin rəhbəri, millət vəkili Aqil Abbasın otağına daxil oldum.

-Aqil müəllim, mən də müharibəyə getmək istəyirəm.. Xahiş edirəm mənə icazə sənədi verin. Gedim orda həm də peşə fəaliyyətimi davam etdirim.

Aqil müəllim əvvəl üzümə bir xeyli baxdı. Nə fikirləşdi, bilmirəm, həyatımı, başıma gələnləri bildiyi üçün belkə də içində mənə yazığı da gəldi. Asta-asta məni fikrimdən yayındırmaq çalışdı:

-A qızım, evdə yaşlı anan var gözü-nü sənə dikib, azyaşlı balan var, o da gözün sənə tikib, I Qarabağ mühari-

bəsində yaralanmış, əlil olmuş qazın var, hamısı sənə yükündü, onları qoyub hara gedirsən?.. Elə o qazimizə xidmət etmək. Vətənə xidmətdi... Məncə, getmə.. Başına bir iş gələr...

-Aqil müəllim onsuzda gedəcəm. Qəti fikrimdi! Amma dedim sizdən icazə alım... İcazə vermirsiniz ki????

Aqil müəllim yenə də diqqətlə üzümə baxdı. Yenə də bilmirəm fikrindən nələr keçdi.. Bəlkə də fikirləşdi ki, görün hansı sözü tapıb desəm bu dəli qız qayıdıb evində oturur. Hiss elədim duruxmasından... Yenə astaca dedim: Onsuzda gedəcəm!

Mənim o pıçiltı ilə dediyim söz deyəsən Aqil müəllimin inadın qıra bildi. Kövrəldi, Kövrəlməyin arasında gülümsədi. Kövrəlməklə gülümsəmək bir-birinə qarışıdı:

-Görürəm səni yolundan döndərmək mümkün deyil.. Sabah sənədlər terminala oturacaq, narahat olma..

Əlini cibinə salıb, mənə cib xərcliyi də verdi.

"Aha, Aqil Abbası yola gətirdim" Sevindiyimdən "sağ olun" deməyi də yaddan çıxartdım. Otaqdan ildırım sürətiylə çıxdım.. Qalırdı ikinci manea - Anam

Evvə gəldim. Çantam hazır idi.. Digər lazımlı şeyləridə yığmalıydım

Anam : Bala, arvad xeylağınan utanmırsan, gedib girsən kişilərin içinə... ayıb deyil?(ucadan gülürəm, arvad anlayır ki, birinci variant keçmədi). Bala, sənədən başqa balam yoxdu ki, cinazama yiye dursun..

- Maa, ölməmişdən əvvəl zəng edərsən xaricdəki qızın gələr..(hamımız gülürük, Və bu variantda keçmədi)

Tam hazırım. Yola çıxıram. Anamın göz yaşlarını görməzdən gəlirəm, Mən görməzdən gəldikcə o səsin ucaldaraq ağlayır. Nənəsinin ağlamasına kövrələn 9 yaşlı Rəşid də ağlayır. Həyat yoldaşım yəqin ki, müharibənin nə demək olduğunu acı təcrübəsindən anladığı üçün kövrəlib və susub...

Qərarım qətidir. Heç nə olmamış kimi hər biri ilə görüşüb, qapıdan çıxıram..

(Ardı olacaq)